

началника имъ, който можн да побѣгне въ една рыба река варка. Натиенхтъ отъкъмъ суша и отъкъмъ море, градътъ бѣ въ отчаяно положеніе; малкый му гарнизонъ бѣ отслабнхлъ и намалѣлъ въ седемъ-седмичната распалена борба, и, освѣнъ туй той трѣбаше да се раздѣли, за да противостои въ едно врѣме на двѣ страни; единъ голѣмъ прѣлѣзъ бѣ отворенъ на вратата Св. Романови; стѣната отъкъмъ пристанището не можаше вече да се опира никакъ.

Като знаеше, че градътъ щѣше да се прѣдаде, и че юначеството на Константина не щѣше да го избави, Мухамедъ проводи посланничество до императора да му обѣщае, че не ще докачи живота на жителитѣ, а нему ще даде върховна власть надъ Морей, ако прѣдаде града. Константинъ отговори съ достоинство на синопскыя князь, комуто бѣ повѣрено туй послаще, че е сторилъ кѣтва Богу и народу си, да не предаде Държавата освѣнъ заедно съ своя животъ.

Султанътъ тогава прогласи всеобщѣ пристѣпъ на 29^а Май 1453 (20 Джемази-юл-Еввелъ 857.) Като са расчутъзъ новина, османскый станъ заприлича на тържественъ день. На Еничеритѣ обѣщаважъ грабежъ изъ града; *тымары* и санджацы на първитѣ, които са покачатъ на стѣнитѣ; дервиши обхождажъ чадьритѣ да раздразнѣжъ храбростта на Мюслиманитѣ. Вечерьта флотата и пристанището блѣенхжъ цѣлы; Константинополь са видѣ окръженъ съ огненъ поясъ; отворедомъ са чуваше да ехтѣжъ шумны выкове и тѣзъ думы, повтаряны хыледы пшти: “Богъ е великѣ и Мухамедъ е неговъ пророкъ”. Отъ вжтрѣ града жално са отзовавахжъ съ стенанія и молбы: “Кирее елейсонъ!” Гоподи помилуй ны!

Додѣто предпазаніята, взеты за забраната на портитѣ са съхранявахжъ, обсаденитѣ имажъ вѣваква надѣжда; но Иустиніани са нарани и са оттегли; туй даде причини за распляванѣто на повечето отъ градекытѣ защитницы. Примѣра на Константина все гы въодушевяваше и бойтъ са подкачи пакъ; но изведнѣжъ са распребнжъ жалостната вѣсть: